

har gjort alt muligt for at bringe Overensstemmelse mellem de Ønsker, som Særforeningerne har, og de Krav, som stilles af de to store Jernbaneorganisationer. Det har vist sig umuligt at faa disse Organisationer til at slaa sig sammen, da Kløften i mange Tilfælde er for dyb, men Ministeriet har gjort meget store Indrømmelser, saa jeg kan ikke erkende, at Særforeningerne lider nogen Uret nu. Jeg haaber, at der en anden Gang skal blive Lejlighed til at komme nærmere ind paa Sagen, og skal kun sige nu, at naar disse Andragender foreslaas henvist til Ministeren for offentlige Arbejder, maa det erindres, at Ministeren for offentlige Arbejder ikke i dette Forhold har det afgørende Ord. Jeg kan jo kun tage dette Spørgsmaal op til Overvejelse sammen med mine Kolleger, under hvem store Dele af Statens Funktionærer sorterer. Og da den ærede Ordfører (S. Sørensen) udtalte, at det netop var Meningen med denne Henvisning, at Sagen skulde henvises til Ministerens Undersøgelse og Overvejelse, kan jeg med den Begrundelse tage imod Henvisningen.

Jeg forstaaer, at det, som var Hovedpointen i, hvad den ærede Ordfører sagde, var ikke saa meget Spørgsmaalet om Forhandlingsretten, som at der i „Dansk Jernbaneforbund“s Love var et enkelt Punkt, som den ærede Ordfører var meget stærkt imod, nemlig det, der bestemmer, at man af Jernbaneforbundets Reservefond kan give Støtte til Strejkekassen. Det er et Spørgsmaal, som Ministeriet ikke har haft med at gøre, idet Ministeriet, den Gang vi anerkendte Forhandlingsretten, kun havde med det Punkt i Forhandlingsreglerne at gøre, der bestemmer, at Ministeriet vil have at paase, at Jernbaneforbundets og Jernbaneforeningens Love opfylder to Betingelser, nemlig at give Adgang for alle og skaffe Betingelser for, at Mindretallene ogsaa kan blive repræsenteret. Dette har Ministeriet haft for Øje, og som det ærede Medlem fra Odder (Jacobsen) udtalte, er der sket Henstilling til Jernbaneforeningen om at ændre sine Love i saa Henseende, hvilket man har lovet. Den anden Bestemmelse, som findes i Vedtægterne, om Anvendelse af Jernbaneforbundets Formue, har Ministeriet ikke haft med at gøre. Jeg mener, det er et Spørgsmaal, som kan blive taget op til Undersøgelse. Jeg tror i øvrigt ikke, at det er et Punkt, som det vil være vanskeligt at komme over gennem en Forhandling mellem Jernbaneforbundets Bestyrelse og Ministeriet.

Indenrigsministeren (*Jensen-Sønderup*): I Anledning af det Andragende, der findes under Nr. 10 i Betænkningen, og som angaar Spørgsmaalet om Roearbejde, vil jeg sige, at jeg er noget i Tvivl om, hvorvidt man virkelig med Rette vil kunne paabyde Arbejdsgivere at bekendtgøre, at de skal have et vist Antal Arbejdere til et vist bestemt Arbejde. Jeg tror ikke, man med Rette ved Lov vil kunne paalægge Arbejdsgiverne en saadan Forpligtelse, og jeg kan heller ikke tro, at det er, fordi dette Arbejde ikke er udbudt gennem Bladene, at saa faa danske Arbejdere søger Beskæftigelse ved det Arbejde, her er Tale om, nemlig Lugning og Optagning af Roer. Det ses jo deraf, at der hvert Aar kommer 10—11,000 Roearbejdere ind fra Udlandet. En af de store Arbejdsgivere paa dette Omraade, en Landstingsmand, har tilmed sagt, at han for sit Vedkommende foretrak danske Arbejdere, og at han kunde være tjent med at give endda noget større Dagløn eller Akkordløn til danske Arbejdere, end han maa give til de udenlandske. Jeg tror, som sagt, ikke, det gaar an ved Lov at paalægge de paagældende Arbejdsgivere at bekendtgøre, at de skal have saadanne Arbejdere. Naar Ordføreren for Mindretallet (Jacobsen) henstillede, om der ikke gennem Arbejdsanvisningskontoret kunde raades Bod paa dette Forhold, vil jeg sige, at det haaber jeg. Maaske kan det blive muligt paa den Maade at faa de fornødne Forhandlinger i Gang, saa at denne Skare af udenlandske Arbejdere i nogen Grad kan blive overflødig. Det vil jo bero paa den Dygtighed, som Direktøren for Arbejdsanvisningen kommer til at sidde inde med.

Hvad dernæst angaar det Andragende, der efter Betænkningen foreslaas henvist af hele Udvalget, men som efter den ærede Ordførers (S. Sørensen) Udtalelse kun er foreslaaet henvist af et Flertal, og som vedrører tvungen Voldgift i Arbejdsstridigheder, har ogsaa jeg forstaaet Forhandlingen i Udvalget saaledes, at det Omraade, hvor man var enig om, at der var Anledning til at overveje Spørgsmaalet om tvungen Voldgift i Arbejdsstridigheder, først og fremmest er de saakaldte koncessionerede Virksomheder. Jeg vil derfor benytte Lejligheden til at oplyse, at i det Forlig, der blev afsluttet angaaende Sporvejsstrejken den 23. September 1911, var der som Punkt 6 vedtaget følgende: „I øvrigt henstiller Forligsmanden, at de to Hovedorganisationer nedsætter et Ud-